

Imre: Tudod mit jelent ez? Annyi, mintha bevallanád.

Vica: Nem, azt nem jelenti. Csak annyit jelent, hogy magának már mindegy, akár tagadok, akár vallok. Valaki föllovalta ellenem, nekem már úgy sem hisz. Ha minden áron vért akar, iff vagyok, öljön meg. (Felkel és eléje áll.) No hát!

Imre (lekényszeríti a székre): Ül le. Még nincs vége. Én bizonyosat akarok tudni és még ma este megtudom a teljes bizonyosságot. A falú szája még azt is beszéli, hogy minden este találkozol a szeretőddel a kert végiben. A legény ott vár rád, te pedig ki mész bezárni a kertajtót. Hát ezért volt oly nagy gondod a kertajtóra! Ezért nem biztad senkire annak bezárását! (Kirobbanó indulattal.) Te! Te!

Vica: Hogy én zártam be minden este a kertajtót azt nem tagadom.

Imre: És a legény?

Vica (Vállat von.)

Imre: Vár-e ma rád?

Vica: Mit tudom én, ki jár a kert alatt?

Imre: De én tudom, ki ólálkodik a kert alatt. Én tudom, mint ahogyan te is tudod, hogy ma is vár a szeretőd. Magam láttam. Tulajdon két szememmel láttam. Ma reggel sugták be a dolgot. Először nem hittem; de aztán mégis utána jártam. Láttam a legényt most este. Ott leskelődött az én kertem végiben, mint aki lopni készül. No rázd a fejedet, tagadj. Vagy nem hiszed? Menj hát ki hozzá, megtaláloed. No menj, zárd be a kertajtót. Menj ki a szeretődhez, te céda!

Vica (sír): Imre!

Imre: Nekem nem akarsz hinni, menj hát ki hozzá, vár rád. Félsz? (Megragadja a kezét.) Gyere kiviszlek. Nézd meg utoljára a szeretődöt. Ott lesz a kertajtóban; oda dobtam a buja testét.

Vica (rémülettel): Ölt?

Imre (szilajon): Öltém. Megöltém.

Vica (iszonyodva húzza ki kezét Imre kezéből és hátrál.)

Imre (kiveszi zsebéből a kését és kinyitja): Ezt vágtam bele a szívébe, amin annyiszor feküdtél. (A kését oda dobja az asztalra. A kés véres.) No sirasd a szeretődöt. Még most sem

hiszed, hogy megöltém? Nézd még a kését, véres. (Széttárja a dolmányát. Az ingén hatalmas vérfoltok.) Ez is az ő vére.

Vica (sikítózva): Gyilkos, haramia!

Imre (rezignáltan): Megöltém a szeretődöt, mert azt akartam, hogy csak engem szeress.

Vica (jajgatva): Én, szeretni féged...? Utálalak, gyűlöllek, undorodom tőled. Sohasem kellestél se testemnek, se lelkemnek. Úgy vegye be megátkozott testedet a föld, ahogyan nekem köllöttél.

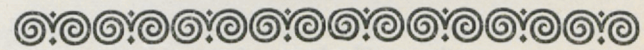
Imre (tompán): Megmondottam, hogy még ma megtudom a valót. Hát iff a bizonyosság, hogy szeretőd volt.

Vica: Igenis szereftem, szeretem a sírban is, szeretem örökké, de ilyen utálatossal egy földél alatt egy percig se leszek. (Az ajtó felé megy.)

Imre (elállja az utat): Megállj! Azt is monddottam, hogyha megtudom a valóságot, annak halál lesz a vége.

Vica: Gyilkos, szörnyeteg! (Dulakodik az urával. Imre kezébe veszi a kését.)

Künn ezüstös sugárzás van keletkezőben. Most kel föl a hold. A falúban csönd. Holnap egy házban nem köszöntik a hajnalt. Holnap egy ház csöndes, kihalt lesz a falúban.

Csokonai városában.

Irla: Szombati-Szabó István.

Szomorú város, alvó város,
Próféta-harcok kacagója.
Roppant cirkuszi népség a lakója...
Szomorú város. Alvó város.
Ezer esztendeje, hogy álmos.

Az uccája göröngyös, sáros.
Nappala véres feketeségű.
Szemetes, konkolyos benne a szérű...
Az uccája göröngyös, sáros.
Csak a temetője virágos.

Hogy szeretem: de bánom, bánom.
Leesett koronám sarába.
Én vagyok iff a szomorúság nagy királya...
Hogy szeretem: de bánom, bánom.
Megölte magban a virágom.